

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. П., 31.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
като разгледа докладваното от Красимир Г. Ненчев Въззивно гражданско дело № 20225200500621 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и сл.от ГПК – *въззивно обжалване*.

Районен съд П. е сезиран с искова молба,подадена от „К. А.Г.“ЕООД гр. П. , ЕИК *****,със седалище и адрес на управление на дейността гр. П., ул. „Л. „ № 2 , против З.А.Д. „А. “ АД , ЕИК *****, със седалище и адрес на управление на дейността гр. С. , р-н „С.“, бул. „С.К.“ №2.

С Решение № 814/ 19. 07.2022г. на районен съд П. , постановено по гр. д. № 1609 /2021г. по описа на същия съд, предявения иск е уважен частично . Присъдени са деловодни разноси в полза на ищеца.

Решението на районния съд се обжалва с въззивни жалби(първоначална и насрещна) в уважителната и в отхвърлителната част от ищеца и ответника в първоинстанционното производство,подадени чрез пълномощниците на страните. Във въззивната жалба и в насрещната въззивна жалба се излагат съображения за неправилност на обжалваното решение,поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Искането е да се отмени решението на районния съд в обжалваната част и се постанови ново решение от въззивната инстанция по съществото на спора, с което се уважи , съответно се отхвърли предявения иск в обжалваните части. Прави се искане за присъждане на сторените съдебно-деловодни разноси в двете инстанции.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор само от противната страна по първоначалната въззивна жалба.В отговора се оспорва въззивната жалба. Прави се искане

решението на районния съд в обжалваната част , като правилно и законосъобразно да се остави в сила .

В открито съдебно заседание страните чрез пълномощниците си поддържат становищата си. Пазарджишкият окръжен съд , след като обсъди основанията за неправилност на съдебното решение , които са посочени във въззивната жалба , като взе предвид становището на страните и събраните доказателства пред първата инстанция , при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК ,прие за установено следното :

Въззивната жалба е **процесуално допустима** .

Жалбата е подадена от *активно легитимирана страна в процеса*.

Жалбата е подадена в *преклузивния двуседмичен срок по чл.259 ал. 1 от ГПК*.

В текста на чл. 269 от ГПК са посочени правомощията на въззивния съд при проверка на обжалваното съдебно решение. Посочено е ,*че съдът служебно се произнася по валидността на решението . По допустимостта на решението в обжалваната му част . По останалите въпроси въззивната инстанция е ограничена от посоченото в жалбата .*

Във въззивната жалба не се съдържат оплаквания за нищожност на обжалваното съдебно решение или за неговата процесуална недопустимост. Възраженията , които се правят са свързани с правилността на съдебното решение .

Разгледана по същество въззивната жалба е **неоснователна** .

Районният съд е сезиран с осъдителен иск на застрахованото лице против застрахователя. Правното основание на предявения иск е нормата на чл. 386 и чл.405 ал. 1 от КЗ във вр. с чл.384 ал. 2 от КЗ.

Според посочените правни норми :

-При настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което не може да надхвърля застрахователната сума (лимита на отговорност), освен когато това е предвидено в този кодекс.

-При настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност.

-При настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок. Срокът не може да е по-дълъг от срока по чл. 108, ал. 1 - 3 или 5.

- По повод изплащането на обезщетение по застраховка по ал. 1 лизингополучателят има права на застрахован, като при частични вреди обезщетението се изплаща на лизингополучателя, освен ако е договорено вредите да бъдат отстранени в натура, в който случай разноските се заплащат непосредствено на външния изпълнител;

По делото е безспорно установено ,че на 17. 07. 2020г. около 9,45ч. е настъпило ПТП , при което застрахования автомобил ,марка „Д.Д.“ е бил повреден. Установено е също така ,че към датата на настъпване на застрахователното събитие автомобила е имал валидна застраховка „Каско“ при ответното дружество .*Застрахователят е отказал да заплати застрахователното обезщетение с мотива ,че единствената причина за настъпване на ПТП е виновното поведение на водача на лекия автомобил и нарушаване на правилата за движение от негова страна.*

В конкретния казус застрахователя не е имал законовото право да откаже изплащането на застрахователно обезщетение.

Според текста на чл. 408 от КЗ застрахователя може да откаже изплащането на застрахователно обезщетение само в следните случаи:

1. при умишлено причиняване на застрахователното събитие от лице, което има право да получи застрахователното обезщетение;
2. при умишлено причиняване на застрахователното събитие от застрахователя с цел получаване на застрахователното обезщетение от друго лице;
3. при неизпълнение на задължение по застрахователния договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било е предвидено в закон или в застрахователния договор и е довело до възникване на застрахователното събитие;
4. в други случаи, предвидени със закон.

(2) В случаите по ал. 1, т. 1, когато трето ползващо се лице умишлено е причинило застрахователното събитие без знанието и участието на застрахования или на другите ползващи се лица, обезщетението се плаща на другите ползващи се лица, а ако няма такива - на застрахования или на неговите наследници. В случай на плащане на застрахователно обезщетение по изречение първо застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу лицето, което умишлено е предизвикало застрахователното събитие.

Настоящият казус не попада в посочените хипотези, поради което застрахователя не е имал право да откаже изплащането на застрахователно обезщетение.

По въпроса за „съпричиняване“ на причинените вреди .

Съпричиняването на вредоносния резултат винаги означава обща каузалност , т. е. две причини за настъпването на вредата .*Вредоносният резултат трябва да се намира в причинна връзка не само с виновното и противоправно поведение на причинителя на вредата , но и с действията или бездействията на самия увреден. Не е необходимо виновно и противоправно действие и на увреденото лице.Противоправността и вината на пострадалия са възможно ,но не и задължително условие за намаляване на обезщетението. Необходимо е да има причинна връзка между поведението на пострадалия (неговото действие или бездействие) и настъпилите вреди .*

Обоснован и законосъобразен е извода на районния съд за това ,че с действията си водача на застрахования автомобил е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат.

Според чл. 6 от ЗДвП: Участниците в движението:

1. съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка;

Според чл. 52 от ЗДвП: На участниците в движението е забранено да преминават през железопътен прелез:

1. при спускати, започнали да се спускат или да се вдигат бариери, независимо дали от съответното за това устройство се подават светлинни или звукови сигнали, забраняващи навлизането в прелеза;
2. при мигаща червена светлина на светофара или включена звукова сигнализация, независимо от положението на бариерите.

Според чл. 53 от ЗДвП:

- (1) Преди да премине през железопътния прелез, всеки участник в движението е длъжен, независимо от състоянието на бариерите, на светлинната и на звуковата сигнализация, да се убеди, че към прелеза не се приближава релсово превозно средство и че преминаването през прелеза е безопасно.

(2) Водачът на пътно превозно средство не трябва да започва преминаването на железопътния прелез, ако не е предварително убеден, че няма да се наложи спиране върху релсите или на разстояние по-малко от 2 метра от тях, поради техническите особености на превозното средство, условията на движение или други предвидими причини.

Установено е по делото, че в конкретния случай ж.п. прелеза е бил без бариера, обезопасен със семафор и светлинна сигнализация. Преди ж.п. прелеза е имало поставен знак Б2 "Спри! Осигури предимство". Установено е също така, че знака вместо да бъде поставен на предписаните от Наредбата 6 м. от ж.п. линията е поставен на разстояние 10,73 м. от ж.п. линията. Установено е, че видимостта към ж.п. линията и към знака е била затруднена от гъсти и високи храсти.

В какво се изразяват действията на водача на застрахования автомобил, с които е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат?

От събраните доказателства безспорно е установено, че преди настъпване на ПТП семафорът е светел червено. След произшествието семафорът също е светел червено. Установено е също така, че семафорът е подавал към автомобилния път сигнал за спиране – червена светлина и звуков сигнал. Установено е, че водача на лекия автомобил е спрял пред знака „Б2“ (на разстояние 10,73 м. от ж.п. линията), след което е потеглил бавно напред за пресичане на ж.п. линията.

Според заключението на приетата по делото СТЕ при ограничената видимост на ж.п. линията от високата и гъста растителност, водачът на лекия автомобил е следвало задължително да спре на разстояние 2 м. или 4 м. от релсите, където вече е имал видимост към ж.п. линията, за да се убеди, че влака не преминава и едва тогава да предприеме маневрата по пресичане на ж.п. линията. На разстояние 2 м. или 4 м. от релсите, водача на МПС вече е имал видимост към ж.п. линията, както и възможност да възприеме идващия влак. При това положение той е нямало да потегли напред, с което ПТП е цяло да бъде избегнато. **Водачът на МПС обаче е бил в движение, макар и бавно, включително и когато е видял влака.** Макар да е реагирал веднага автомобила е спрял едва пред самите релси, при което ПТП е било неизбежно.

В случая водача на лекия автомобил е нарушил разпоредбите на чл. 6 от ЗДвП, чл. 52 от ЗДвП и чл. 53 от ЗДвП, тъй като:

- не е съобразил своето поведение със светлинните сигнали;
- предприел е преминаване на ж.п. прелеза при мигаща червена светлина на светофара;
- преди да премине през ж.п. прелеза не се е убедил, че към прелеза не се приближава релсово превозно средство и че преминаването през прелеза е безопасно;

Размерът на съпричиняването правилно е определен от районния съд, като 1/3 от размера на общо причинените вреди.

Настоящият състав на съда счита, че съпричиняването на вредите от страна на водача следва да се оцени на около 1/3 от размера на общите вреди, поради неотстранената растителност край пътя, ограничаваща видимостта, неспазване на разстояние от знаците до релсите и данните, че семафорът често се поврежда и това е известно на пътуващите по този маршрут. От друга страна следва да се отчете потеглянето на водача на МПС без ново спиране при

светеща червена светлина. Това води до извода, че следва да се присъди обезщетение в размер на $\frac{2}{3}$ от стойността на повредите или **сумата от 3000 лв.** По силата на чл. 384 ал. 2 т. 1 от КЗ обезщетението се дължи направо на дружеството- лизингополучател.

При положение, че фактическите и правните изводи на районния съд съвпадат с тези на въззивната инстанция, на основание чл. 271 ал. 1 от ГПК, решението на районния съд ще следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция разностите на страните, направени пред въззивната инстанция следва да останат в тежест на всяка една страна, така както са направени.

Предвид на гореизложеното и на основание чл. 235 от ГПК и чл. 271 ал.1 от ГПК
Пазарджишкия Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 814/ 19. 07.2022г. на районен съд П., постановено по гр. д. № 1609 /2021г. по описа на същия съд.

На основание чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК решението на въззивната инстанция не подлежи на касационно обжалване (търговско дело / застрахователна сделка- чл. 1 ал. 1 т. 6 от ТЗ/ с цена на иска под 20 000 лв.).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____